

Ακρωτήριο Ταίναρο

36.38559608572, 22.483131886111

Βρίσκεται ανάμεσα σε δύο κόλπους και αποτελεί το νοτιότερο άκρο της βαλκανικής Χερσονήσου. Τα απόκρημνα βράχια και τα μανιώδη κύματα δημιουργούν ένα άγριο και παράλληλα πανέμορφο τοπίο. Οι αρχαίοι το ονόμαζαν «Μεταπέα Άκρα» και πίστευαν ότι εκεί βρισκόταν η πύλη για τον Άδη.

Το ακρωτήριο Ταίναρο βρίσκεται στο μεσαίο πόδι της Πελοποννήσου και πήρε το όνομά του από τον μυθικό ήρωα Ταίναρο που ήταν γιος του Δία και ο οικιστής που ίδρυσε την πόλη Ταίναρο στην Ακρωταινάρια χερσόνησο.

Από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα φέρει πολλά ονόματα, όπως η Ταίναρος, η Ταινάρια ακτή, το Φανάρι, ο Κάβος Ματαπάς, ο Βραχίων της Μάνης, ο Λίθος. Χιλιάδες χρόνια πριν, ήταν τόπος λατρείας, ο οποίος ήταν αφιερωμένος στον Ήλιο. Σύμφωνα με την παράδοση, εκεί σταμάτησαν οι Κρήτες της Κνωσού κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους προς την Πύλο, για να θαυμάσουν τα πρόβατα που βοσκούσαν ελεύθερα κατά μήκος της χερσονήσου.

Ο Απόλλωνας έδωσε στον Ποσειδώνα το Ταίναρο και πήρε ως αντάλλαγμα τους Δελφούς, όπου έχτισε το μαντείο του και όρισε πρώτους ιερείς τους Κρήτες. Ψηφιδωτό οικίας στην αρχαία πόλη του Ταινάρου. Η περιοχή ήταν σημαντικός λατρευτικός τόπος για τους Σπαρτιάτες

Από τότε στην περιοχή κυριάρχησε η λατρεία του Ποσειδώνα και οι ναυτικοί που ταξίδευαν στη θάλασσα σταματούσαν συχνά στο ακρωτήριο για να προσκυνήσουν το ναό του Ταινάρου Ποσειδώνα, ο οποίος ήταν χτισμένος στο ακρωτήριο και σήμερα σώζονται μερικά ερείπια. Λέγεται ότι οικοδομικό υλικό χρησιμοποιήθηκε για την κατασκευή της εκκλησίας του Ασωμάτου, που βρίσκεται σε κοντινή απόσταση.

Οι προσκυνητές του Ποσειδώνα ονομαζόταν «Ταινारισταί» και η γιορτή που πραγματοποιούσαν οι Σπαρτιάτες προς τιμή του «Ταινάρια». Ο Πausanias και ο Πλούταρχος αναφέρουν ότι σε ένα μικρό σπήλαιο στο ακρωτήριο, λειτουργούσε επίσης νεκρομαντείο. Ο φάρος στο ακρωτήριο Ταίναρο είναι ένα ορθογώνιο λιθόκτιστο κτίριο ύψους 16 μέτρων και έχει χτιστεί 20 μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας

Ο Φάρος

Σύμφωνα με τον Στράβωνα από το ακρωτήριο Ταίναρο οι ναυτικοί υπολόγιζαν τις ναυτικές αποστάσεις. Την περίοδο της Τουρκοκρατίας αποτελούσε ορμητήριο των πειρατών της Μάνης και οι ναυτικοί φρόντιζαν να πλέουν σε απόσταση από το ακρωτήριο για να μην πέσουν θύματα πειρατείας.

Από εκείνη την εποχή επικράτησε το γνωμικό «Από τον Κάβο Ματαπά σαράντα μίλια αλαργινά!».

Κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα οι Γάλλοι έχτισαν στην άκρη του ακρωτηρίου έναν πέτρινο φάρο, ύψους 16 μέτρων για να συμβάλει στον ασφαλή διάπλου των πλοίων. Ξεκίνησε να φωτίζει τη

Μεσόγειο το 1987 αφού εξοπλίστηκε με φωτιστικό μηχανισμό και περιστροφικό διοπτρικό. Επανδρώθηκε με φαροφύλακες, οι οποίοι φρόντιζαν να ανάβουν τον φάρο και να δίνουν ζωή στο απόμακρο ακρωτήριο της Πελοποννήσου.

Από το ύψος του φάρου μπορούσαν να αγναντεύουν το απέραντο γαλάζιο και την ανατολή και δύση του ηλίου. Το 1930 ανακαινίστηκε και κατά τη διάρκεια της κατοχής έπαψε να λειτουργεί, όπως συνέβη με τους περισσότερους φάρους της Ελλάδας.

Η ναυμαχία του Ταινάρου

Τον Μάρτιο του 1941 μπροστά από το ακρωτήριο διεξήχθη ναυμαχία μεταξύ των βρετανικού και του ιταλικού στόλου, που είναι γνωστή ως η «ναυμαχία του Ταινάρου». Οι Βρετανοί είχαν καλέσει τα ελληνικά πολεμικά πλοία να συμμετέχουν αλλά τελικά δεν κατάφεραν να φτάσουν εγκαίρως λόγω κακής συνεννόησης.

Τη νύχτα της 28ης Μαρτίου ο βρετανικός στόλος συγκρούστηκε με το βασιλικό ιταλικό ναυτικό. Νικήτης της ναυμαχίας αναδείχθηκε η Βρετανία, η οποία πήρε υπό τον έλεγχό της τη Μεσόγειο.

Τη δεκαετία του '50 ο φάρος επαναλειτούργησε, αλλά το 1984 στήθηκε αυτόματο φωτιστικό μηχανήμα και εγκαταλείφθηκε. Από τότε στέκεται μόνος του στο νοτιότερο άκρο της ηπειρωτικής Ελλάδας και ζωντανεύει μόνο όταν επισκέπτες ανεβαίνουν στο ακρωτήριο από το μονοπάτι ή φτάνουν με σκάφη για να φωτογραφίσουν τον έναστρο ουρανό και την απέραντη θάλασσα.

Περίληψη

Σκοπός: Εκδρομή	Τύπος: Αξιοθέατα	Χώρα: Greece
Πόλη: Βάθεια		